

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

וייל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך - חקת

עלון מס' 54 | שנה 2

עלון זה מוקדש לזכות
חנה בת חיים מיכאל

בדרך התורה

גרמניה הספוגה בדם, והקים ישיבות! בשיבות הקלון, אשר קרא להם בשם המתאים "שארית הפליטה", החזיר את הפליטים היהודים לאט לאט לחיי תורה ומצוות. באהבה עצומה הוא רפד את שברם וחיבש את עצבותם. תפלונתיו הרקיעו שחקים. הוא עבד את ה' בכל כחו, והמחיש לאותם שבורים ורצוצים שאין לפל חליה ברשת היאוש. "תראו את הרבי הצדיק" אמרו אז האנשים זה לזה. "תראו את האמונה שלו! הוא אבד את אשתו וכל משפחתו! אחד עשר ילדיו נטבחו על קדוש ה', והוא נותר בודד! כמו עלה נדף בלי שום קרוב משפחה ולמרות הכל - ממשיך להתחזק באמונתו!"

בחזיו המוחיש הרבי הקדוש את המספר בספרי הקדמונים. מספר על יהודי מסכן שנודד מעיר לעיר. את משפחתו אבד לא-עלינו במגפה, את כספו אבד בשרפה, ומכל רכושו לא נותרו לו אלא בגדיו אשר לגופו. ויהי היום, וירד אל הנהר לרחץ. בעלותו מן המים ראה כי גנבו

לאחר שנות השואה האיומה, בהן נכחדו מליונים מבני ישראל, ביניהם גדולי תורה ויראה, ראשי ישיבות ותלמידיהם, הותר לנו הקב"ה בחסדיו מתי-מעט צדיקים וגאונים, שמהם תצא תורה ולא תשכח חלילה מישראל. אחד המיוחדים בין הצדיקים ששרדו את וועות השואה הוא הרבי הקדוש מצאנז-קלויזנבורג, אשר בחודש זה, יום ט' בתמוז, ימלאו 25 שנה לפטירתו. גאון הגאונים היה הרבי, עד שאמרו עליו שאין תוספות אחד בש"ס שאינו זוכר על בריו. בתם השואה, עסק רבות בקרוב פליטי המלחמה וחזקם הרוחני. רבים מהנצולים היו שבורים ומרסקים נפשית, את כל עולמם אבדו, ויחד עם כל האבדון, הייתה סכנה ממשית כי יאבדו גם את אמונתם, והניצוץ היהודי שבקרובם עלול חלילה לדעוך.

הרב מצאנז התרומם מתוך אפר הכבשנים והפיח רוח חיים בקרב עם שרידי חרב. הוא עמד והכריז: "תחיינה העצמות האלה!" עבר בין 'מחנות העקורים' על אדמת

הראשון בפרשתנו: "זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר" – בפסוק זה מרמזות עצות איה לזכור את למוד התורה: עצה ראשונה – לשנו ולחזור הרבה פעמים, כפי שאמרו חז"ל "אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים, לשונה פרקו מאה פעמים ואחת". עצה שנייה – בלשעת הלמוד להרגיש פי השכינה שורה פנגדו, כמו שהורה רבנו האריז"ל שיש לצייר את שם הוי"ה מול העינים בשעה שלומדים תורה. עצה שלישית – ללמד בקול – לבטא את המלים בצורה ברורה.

וכל זה מרמז בפסוק: "זאת חקת התורה, זאת ראשי-תבות זכור אל תשכח. אם ברצונך לא לשכח את הלמוד, חקת התורה – אתה רוצה שהתורה תהיה חקוקה בקרבך, לפניה 3 עצות. 1) צו"ה – גימטריה 101, לחזור שוב ושוב על הלמוד עד 101 פעמים. 2) ה' – לחשב על ה', 3) לאמר – ללמד בפה מלא, לאמר בקול את דברי התורה!

הלומד בצורה זו זוכה ורואה הצלחה בתלמודו וירגיש את הטעם הטוב שיש בתורה, המתוקה מדבש ונפת צופים.

האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל

את בגדיו, שקפל והטמין בשפת הנהר. הרים עיניו אל על, נשא את לבו לאביו שבשמים וקרא: "אבא! את הכל אפשר לקחת ממני, את אשתי, את ילדי, את רכושי ואפלו את בגדי. אה דבר אחד אי אפשר לטל ממני – אותה, אבא שבשמים – לא יצליח אף אחד לקחת ממני! אני אוהב אותה!"

כה בדייק נהג הרב מצאנו. את אהבתו להקב"ה הוא בטא ע"י אהבת התורה ואהבת ישראל. כל ימיו טרח לעשות טוב ליהודים. הקים שכונת מגורים בירושלים, בנתניה, ואף בארצות הברית. בנתניה העמיד לתפארה את "בית החולים לניאדו", בו שומרים על כל גדרי ההלכה, צניעות ושבת, לצד הרמה המקצועית הגבוהה במיוחד.

את היסוד להקמת בית החולים, הסביר פעמים רבות תוך ספור אישי מילות השואה הנוראה: "אני זוכר שירי בי ביד. פחדתי ללכת למרפאה שהחזיקו הנאצים על אף שגם שם היו רופאים. ידעתי שאם אכנס לשם לא אצא חי לעולם. כשירו בי ונפצעתי, מה עשיתי? למרות הפחד מהנאצים, נגשתי לעץ, קטפתי עלה והדקתי אותו בחוקה על הפצע. אח"כ קטפתי ענף וקשרתי אותו מסביב לפצע כדי שהעלה יחזיק מעמד. ה' עזר, ותוך 3 ימים הבראתי. באותה הזדמנות קבלתי על עצמי שאם ה' יתן לי חיים ואבריא, ואצא מידי הרשעים הללו, אבנה בית חולים שיהיה מוסד על כה שהרופאים והאחיות יאמינו שיש אלקים בעולם, וידעו שכשנגשים לרפא חולה, עושים את המצוה הגדולה ביותר בתורה".

הרבי היה מדרוך את תלמידיו בלמוד, ולמרות גדלותו העצומה, היה מתאים את עצמו לרמתו של כל תלמיד ומעודד את צעדי בתורה. מספר פי פעם אחת באו לפניו כמה בחורי ישיבה ובקשו עצה להצלחה בתורה. "רבי! אנחנו מתקשים. לא מצליחים בלמוד, לא זוכרים לא מרגישים את הטעם הטוב שיש בתורה".

הושיב אותם הרבי באהבה ובחמלה, ופתח ודרש בפסוק

בְּדֶרֶךְ הָאֱמוּנָה

פרשת חקת עמוסה בארועים רבים וסוערים, ומפל אחד יש לנו ללמד דרך חיים ולקחת מוסר. בפרשתנו מספר פי הערב רב התלונן פי הדרך

מעייפת וכי קצו בלחם השמימי שהקב"ה הוריד, מן. הם העזו לקרא לו 'לחם קלוקל', ורבים מבני ישראל נסחפו אחרי השפעתם והתלוננו גם הם. הקב"ה

רצה ללמד מוסר, ושלח בעם את הנחשים השרפים שהמיתו עם רב מישׁראל. חולים רבים שכבו פצועים כאשר הארס מפעפע בהם.

בצר להם רצו למשה רבנו: "חטאנו כי דברנו בה' וכוה, התפלל אל ה' ויסר מעלינו את הנחש!" ומשה רבנו, הרועה הנאמן התפלל לה'.

ה' אומר למשה: "עשה לה שרף ושים אתו על נס, והיה כל הנשוף וראה אתו וחי". חולים רבים התרפאו מהבטה בנחש הנחשת. אף חולים שחללים בא מסבות אחרות התרפאו גם הם באותה העת.

דועים דברי המשנה: "וכי נחש ממית או נחש מחיה?" כיצד הבטה בנחש מתכתי יכולה לרפא? ומכארת המשנה: "אלא כל זמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאים!" ידעו כלם כי ה' הוא רופא כל בשר! העמוד הגבוה עליו תלו את הנחש הזפיר להם להסתכל עוד יותר למעלה, לשאת עינים השמיימה - כי משם - ורק משם - רפואה קרובה לבוא.

ומה קרה עם נחש הנחשת בהמשך? חז"ל מספרים שכאשר עברו שנים החלו אנשים לטעות, ולחשב כי לנחש זה עצמו יש סגלות מרפא. הם שכחו את העקר - את התפלה לה', ודבקו בטפל - בנחש הנחשת. עברו עוד שנים והאמינו כי לנחש הנחשת שעשה משה רבנו יש כחות עלאיים, והתחילו לעבד אותו ולהקטיר לכבודו. עבודה זרה ממזל!

כאשר עלה חזקיהו מלך יהודה על כס ממלכתו, עקר והשמיד עבודה זרה מארץ ישראל. הוא השיב לב העם בתשובה, והרבה תורה בישראל. הוא ראה את ה"נחשתן", והו נחש הנחשת שעבדוהו וסגדו לו, תלו בו סגלות מרפא, ושכחו את העקר: את שעבוד הלב לאבינו שבשמים. עמד חזקיהו בעז רוח, וכתת את נחש הנחשת! שבר ופרק, הרס והשמיד את הנחש שבתחלה היה מקדש! ולאחר מכן נמסר מדור לדור כבר ארבע מאות שנה!

חזקיהו לא חשש, "הרי אבותי לא עשו זאת, ובדייק אני אכתת את הנחש?" הוא קם ועשה מעשה נכון וראוי, וחכמים שבחו אותו על כן!

לא את הנחש בלבד נפץ, אלא גם את התפיסה המועתתת כי הרפואה תלויה בידי אדם! אמנם

התורה נתנה רשות לרופא לרפא, אך היכן הלב? על מי סומכים?

במשך כל הדורות ידעו היהודים כי כאשר יש חולה ל"ע - פונים לצדיקי אמת לבקש את ברכתם. לא חכמי רפואה הם, אלא חכמי התורה! כאשר הגמרא כותבת "מכאן שנתנה רשות לרופא לרפא" יש הדגש על המלה "מכאן", מהתורה, מהגמרא! גדולי התורה הם המברכים את הרופא בדרכו ובמעשיו.

לפניכם ספור מדהים על צדיק שקבע רפואה לילד קטן, ועליו נאמר: "צדיק גזור - והקב"ה מקיים". אף העקר הוא לשעבד את הלב לאבינו שבשמים!

ספר הג"ר שמחה קפלן זצ"ל, רבה של צפת, זמן קצר לפני פטירתו, ספור ששמע בשנות למועדיו ביישיבת מיר כשהתאכסן אצל משפחה בזמן למועדיו ביישיבה: התאכסנתי אצל משפחה וזה בן יחיד בשם בער'לה. באחד מימי הששי כאשר קמתי ממטתי כדי ללכת ליישיבה, ראיתי את בעל הבית מתכוון לצאת לשוק העירה למסחר, ובעלת הבית אומרת לו כמה פעמים, 'היום ערב שבת, חזור מקדם'!

כשהזרתי לאכסנתי בצעירים, מוצא אני את בעלת הבית עומדת בעד החלון ומשקיפה החוצה כשעל פניה סימני לחץ ועצבנות, והנני שומע שפולטת מפייה ואומרת: 'עוד מעט שבת, עוד מעט שבת...'. תמהתי ושאלתי: הרי עוד היום גדול, וכמה שעות שלמות נותרו עד פניסת השבת, מדוע הנה דואגת כבר מעכשיו? אמרה לי: 'בא ואספר לה מתולדות חיינו ותבין את פשר הדבר':

שנים רבות לא זכינו להפקד בכנים, ובצורת השי"ת לאחר שנות צפייה זכינו לבן זכר, אך לדאבוננו, הוא לא התפתח כבני גילו, ורבות סבלנו בגדולו. בקרנו עמו אצל רופא העירה, ואבחנתו הדאיגה אותנו; הוא אמר שנראה שיש בעיית מוח בלב ולו אין אפשרות להועיל בכלום. הוא הפנה אותנו לויילנא, שם יש רופא גדול שאולי יוכל לעזור... נסענו לויילנא לרופא הגדול, הוא בדק את הילד, ואמר לנו בצורה פסקנית: לילד הזה אין סכוי לחיות יותר מכמה שנים! חבל לכם להשליה ממון לחנם, חזרו לביתכם והשלימו עם המציאות!

שבורים ורצוצים יצאנו מבית הרופא. לאחר ששמענו דברי יאוש אלו, לא ידענו נפשנו מרב צער

ויגזו, וכה הגענו דוויים לאכסניה שבוילנא – שם פרצתי בבכי תמרורים ומאנתי להנחם...

תושבי האכסניה ששמעו על צרתנו, הציעו לנו שברוך חזרה לעיר מיר נעבר בראדן, שם מתגורר הצדיק הקדוש 'החפץ חיים' - שרבים נושעו מברכותיו. זיק של תקנה נצת בעינינו, וילא אמר ודברים, ארזנו חפצנו ושמנו פעמינו לעזרה ראדן. כשהגענו, הזדונו ללכת לביתו של החפץ חיים, אה מה גדל צערנו ורבה אכזבתנו, כשהודיעו לנו שאין מכניסים אנשים לחפץ חיים הישיש, כי מצבו חלוש ביותר ואין באפשרותו לקבל קהל. נשארנו קפואים ודוממים במקומנו, ובעוד אנו עומדים תוהים מה לעשות, לפתע, בסיעתא דשמיא, רואים אנו את בעל נכדתו של החפץ חיים, אברהם צעיר שזה מכבר למד בישיבת מיר והיה מתארח בביתנו, והנה 'שלח לחמה על פני המים כי רב הימים תמצאנו!' מיד הכניס אותנו לחדר סבו החפץ חיים שישב אז על כסאו, ובדו ספר 'עזרא' מהתנ"ה. ישבנו וספרנו לו את כל השתלשלות חיינו וצרת בנינו העומדת כעת על הפרק. הרים החפץ חיים את עיניו הקדושות ואמר לנו: מה ביכלתי לעזור? כסף אין לי ומה אוכל לעזור לכם? ושתק! שוב פרצתי בבכי מר ודמעות שלישי ולנו מעיני נכדו שישב אתנו הוסיף ואמר לסבו והרי זה בן יחיד שלמה!!! קרא לי החפץ חיים בלשון חבה ואמר: בתי, קבלי עליה שתקדימי לקבל את שבת מלפתא! הרהבתי עז ושאלתי מה הפונה להקדים לקבל את השבת? ענה לי: ביום ששי בחצות תהיה כבר מפת שלחן של שבת פרוסה, וכמוטי הנרות סדורים על

השלחן, ומזמן הדלקת הנרות לא לעשות שום מלאכה ויהי מה! מיד קבלתי בלבי בקבלה נחושה לא לשנות כלום מדבריו הקדושים.

צאנו לדרך הביתה, ומיד בהגיענו כבר נכר שפור במצבו של בנו. לאט לאט החל לאכל יותר ויותר, וכעבר ימים אחדים גם חזר לגדל ולהתפתח כשאר ילדי גילו. כמובן, כשבקרנו אצל רופא העזרה שלנו ששלח אותנו בשעתו לוילנא, הוא השתומם למראה עינינו! מרב התפעלותו הוציא מכיסו סכום כסף נכבד, דמי נסיעה ואש"ל, שנסע שוב לרופא הגדול בוילנא שיראה את הפלא הזה. כשהגענו לוילנא לרופא הגדול הוא התקשה להאמין ואמר בפסקנות: לא יתכן שזהו אותו ילד שבדקתי לפני תקופה קצרה! האם הייתם בוניא בירת אוסטריה, במרכז הרפואי העולמי? אמרנו לו, לא! וחזר ושאל א"כ לאיזה רופא הלכתם? אמרנו לו שהלכנו לקדוש החפץ חיים בראדן והוא עצץ לנו את עצתו.

אמר הרופא: אנחנו הרופאים יש בידינו לתקן את הקיים, וכשהלב פגום מנסים אנו לתקנו! רק כעת יכול אני לספר לכם: הלב של בנוכם היה אכול לגמרי ולכן לא נתתי לכם סכוי. יכול אני להעיד כי רק בזכות ברפת הרב שאליו הלכתם – קבל הבן לב חדש לגמרי!

בעלת הבית סימה את ספוריה ופנתה שוב לבחור הישיבה: עכשו הנה מבין מדוע אני פה לחוצה? ממתינה אני בדריכות שפעלי כבר יגיע. פי שעת חצות כבר הגיעה ושבת המלכה כבר מקדימה לפרש כנפיה...

בְּדֶרֶךְ הַצְדִּיקִים

בְּיָמֵינוּ אֵלֶּה, בְּיוֹם ט' בְּתַמוּז יִמְלֵאוּ 55 שָׁנָה לְפִטְרֵיתוֹ שֶׁל אֶחָד מִקְפְּרֵי יִשְׂרָאֵל הַחֲרָדִית: הַגָּאֹן רַבִּי זְלַמֵּן סוֹרוּצְקִין, הָרַב מְלוּצֵק, שֶׁנִּפְטַר בְּשָׁנַת תַּשְׁכ"ו זְמַן וַיִּשְׁבַּע יָמָיו.

כָּבֵד בְּצַעֲרֵיכֶם הַתְּנַגְלָה הָרַב מְלוּצֵק כְּעַלּוֹי מְבָרֵךְ בַּתּוֹרָה, וְנִבְחָר לְשִׂאת אֶת בֵּיתוֹ שֶׁל רַב וְרֵאשׁ יִשְׂרָאֵל 'טַעֲלוּ', הַגָּאֹן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר גּוֹרְדוֹן. בְּבֵית זֶה הִמְשִׁיךְ בְּעֵלְיָתוֹ הַרוֹחֲנִית, וְהִתְחִיל לְהַכִּיר אֶת עוֹלָם הָעִשְׂיָה הַיְּהוּדִי, אֶת הַפְּעִילוֹת הַצְּבוּרִית וְהַתּוֹרָנִית.

הָרַב מְלוּצֵק הָיָה בַּעַל שַׁעוֹר קוֹמָה בְּהַנְהַגַּת הַצְּבוּרָה הַעוֹתִיבִי הָיָה מוֹצֵקוֹת, וְנִכְשָׁר רְטוּרִי חַד הָיָה מִרְתַּק קְהֵלִים רַבִּים בְּנְאוּמָיו הַבְּהִירִים בְּדַעַת תּוֹרָה. כְּתִיבְתוֹ הִיָּתָה רְחוּטָה וּמְלִטְוֶשֶׁת, וְאֵה טוֹבְעֵי הָיָה כִּי הָרַב סוֹרוּצְקִין, הָרַב מְלוּצֵק, יִתְפַּסֵּס מְקוֹם שֶׁל כְּבוֹד בְּהַנְהַגַּת עִם יִשְׂרָאֵל.

בְּחִסְדּוֹ הַגְּדוֹלִים הוֹתִיר לָנוּ הַקַּב"ה רַבָּנִים 'מִהַדוֹר הַקּוֹדֵם', שֶׁיִּשְׁמְשׁוּ כְּמַנְהִיגֵי עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתַקוּפָה הַקּוֹשָׁה שֶׁל שְׁקוּם הָעוֹלָם הַיְּהוּדִי בְּכִלְלֵי, וְעוֹלָם הַתּוֹרָה בְּפִרְטֵי, לְאַחַר שְׁנוֹת הַשְׁאוּאָה. ב"ה לֹא אֶלְמָן יִשְׂרָאֵל, וְנִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר.

הָרַב סוֹרוּצְקִין נָטַל עַל כַּתְּפוֹ אֶת מִשְׂאֵה הָעָם. עָמַד בְּרֵאשׁ מוֹצֵצֵת גְּדוּלֵי הַתּוֹרָה, לְהַנְחִיחַ אֶת הָעָם בְּדֶרֶךְ יִלְכוּ בְּהַ, עָמַד בְּרֵאשׁ לְעַד הַיִּשְׁבוּת' בְּבַסּוֹס עוֹלָם הַתּוֹרָה וְהַרְחַבְתּוֹ, וְכֹן עָמַד בְּרֵאשׁ הַמְּפַעֵל הַחַנוּכִי הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם מְרִכּוֹ הַחַנוּכָה הַעֲצָמָא.

סִפֵּר אֶחָד מִמְּנַהֲלֵי בֵּית הַסֵּפֶר הַתּוֹרָתִיכִים ב'חַנוּכָה הַעֲצָמָא': מִדֵּי קִיץ עוֹלָם הָיִינוּ, מְנַהֲלֵי בֵּית הַסֵּפֶר מִרְחַבֵי הָאָרֶץ, לִירֵאשׁוֹלִים, לְמַשְׁרָדֵי הַהַנְהַלָּה, כְּהַעֲרֻכּוֹת וְהַתְּאָרְגָנוֹת לְשָׁנַת הַלְמוּדִים שֶׁבִּפְתָח. עוֹבְרִים הָיִינוּ בְּבֵיתוֹ שֶׁל הָרַב מְלוּצֵק, יו"ר חַנוּכָה הַעֲצָמָא, לְבָרָה וְלִהַחֲבָרָה.

שָׁנָה אַחַת נִכְנַסְתִּי לְבֵיתוֹ שֶׁל הָרַב וְהוּא הִתְעַנֵּן בְּנַעֲשֵׂה בְּבֵית הַסֵּפֶר, בְּפְעִילוֹת הַרְשׁוּם, וְהַעֲבֵרַת הַבּוֹגְרִים לְיִשְׁבוּת הַקְּדוּשׁוֹת. "וְכַמָּה תִּלְמִידִים לְמָדוּ בְּבֵיהִי ס' בְּשָׁנָה הַחֲדָשָׁה?" שָׁאַל בָּחֵם. "מֵאָה שְׁבַעִים וְשָׁנִים, כֹּן יִרְבוּ" הַשְׁבַּתִּי כְּכַבוֹד. רְאִיתִי עַל מִצַּח הָרַב סִימְנֵי חֲשִׁיבָה. לְאַחַר רִגַע הוּא נֹעֵק, כְּשֶׁדְמוּעוֹת מְאִימוֹת לְפָרִץ מַעֲנִיזוֹ: "מֵאָה שְׁבַעִים וְשָׁנִים? בְּשָׁנָה שְׁעָבְרָה אֲמַרְתִּי לִי מֵאָה שְׁבַעִים וְאַרְבָּעָה! כִּיצַד אָבְדוּ שְׁנֵי תִלְמִידִים? מָה נֹכַח לְעִשְׂוֹת כְּדֵי לְהִשְׁבֵּם?"

רְאִיתִי, מִסִּים הַמְּנַהֵל בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת, כִּי יו"ר חַנוּכָה הַעֲצָמָא אִינוֹ עוֹמֵד בְּרֵאשׁ מְפַעֵל שֶׁל אֶלְפֵי תִלְמִידִים, אֶלֶּא שֶׁל אֶלְפֵי

בְּוִדְדִים! הוּא נוֹתֵן עֵינָיו וְלִבּוֹ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד! כְּמוֹ סֵבֵא שְׁאוּהַב כָּל אֶחָד מִנְכֵדָיו, כִּהֵרַב מְלוּצֵק הַרְגִישׁ כִּי 'חֲסָרִים שְׁנֵי יָדַי' וְהַרְגֵנוּ אֶת קוֹרֵאָתוֹ 'הַיָּלֵד אֵינְנוּ - וְאֵנִי אֵנָה אֲנִי בָּא'.

נִכְדוּ שֶׁל הָרַב מְלוּצֵק הוּא הָרַב אֱלִיעֶזֶר סוֹרוּצְקִין, הַמְּנַכְ"ל הַכִּלְלִי שֶׁל 'חַנוּכָה הַעֲצָמָא'. בְּלִבּוֹ הַרוֹגֵשׁ וּבְדַעַתוֹ הַרְחֻבָה הוּא עוֹמֵד וּמְנַיֵט אֶת פְּעִילוֹת ה'קְרוֹב', וּמְתַמְסֵר לְהַצְלַחְתָּם שֶׁל רַבָּנֵי וּפְעִילֵי 'קְרוֹן הַהַסְעוֹת' הַמְּמַשְׁכִּים לְשַׁמַּע אֶת הַדְּבָרָיו הַנוֹקְבִים שֶׁל הָרַב מְלוּצֵק 'הֵלֵא חֲסָרִים שְׁנֵי יָדַי'!

פְּעִילֵי 'קְרוֹן הַהַסְעוֹת' מְשַׁקְעִים לְמַעַלָּה מִכַּחֲסֵם בְּרֵשׁוּם וְהַצְלָה, בְּהַתְּאָרְגָנוֹת עִם קוֹי הַסַּעָה עֲנִפִים פְּרוּסִים בְּכָל חֻלְקֵי הָאָרֶץ לְאַרְכָּה וְלַרְחֻבָּה, לְתַת מַעֲנָה שֶׁל קְדוּשָׁה לְכָל יָלֵד וְיָלְדָה מִיִּשְׂרָאֵל.

עַל הַמְּפַעֵל הָעֵנֵק הָיָה נִקְרָא אֶת הַנְּאֻמָּה בְּפָרְשָׁתוֹ: "בָּאֵר, חֲפְרוּהָ שָׂרִים, כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם". הַבָּאֵר הַקְּדוּשָׁה, מְרִכּוֹ חַנוּכָה הַעֲצָמָא; בָּאֵר טְהוֹרָה שֶׁל תּוֹרָה וְרֵאשׁוֹת שְׁמִים, חֲפְרוּהָ שָׂרִים - גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּדוֹרוֹת הַקּוֹדֵמִים, וְרַבּוּתֵינוּ גְּדוּלֵי הַדּוֹר שְׁלִיט"א, כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם - בְּתַמְכִּית וְעֲזָרַת נְדִיבֵי עָם, יְהוּדִים כְּשָׂרִים שְׁנוּטָלִים עַל עֲצָמָם לְמַמְזַן כְּתוֹת בְּבֵית סֵפֶר, קוֹי הַסַּעָה, פְּעִילוֹת תּוֹרָנִית בְּפָרְפִרְיָה, מְחַנּוֹת קִיץ לְתִלְמִידִים הַמְּתַחַרְגִים, פְּעִילוֹת לוֹוִי וְהַדְּרָכָה לְעוֹלָם לְיִשְׁבוּת הַקְּדוּשׁוֹת.

הַעֲבֹדָה רַבָּה, הַעֲלִיּוֹת כְּבִירוֹת. הָיָה שְׁתַּפְּסִים לְעִשְׂיָה הַקְּדוּשָׁה, וְתִכּוֹן לְבָרְכוּתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים: בְּרַכַּת שְׁמִים מִמַּעַל, וְרַעַא חֵיָא וְקַמָּא, וְרַעַא דִּי לֹא יִפְסַק וְדִי לֹא יִבְטַל מִפְּתַגְמֵי אוֹרְתָא!

הַגָּאֹן רַבִּי זְלַמֵּן סוֹרוּצְקִין, הָרַב מְלוּצֵק זצ"ל

בְּדֶרֶךְ הַחִידוּהַ:

שְׁאֵלוֹת לְפָרֶשֶׁת חֻקַּת

- בְּפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ נִקְרָא עַל פְּטִירְתָם שֶׁל שְׁנֵי צְדִיקִים. מִי הֵם?
- בְּפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ נִקְרָא עַל פְּבוּשׁ אֲרָצוֹת שְׁנֵי מְלָכִים. מִי הֵם?
- מָה אֲרַע בְּיוֹם שְׁשֵׁי "עָרֵב שֶׁבַת חֻקַּת" שֶׁהוּא 'תַּעֲנִית צְדִיקִים'?

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמַיִל: zaida@kerenh.org.il אוּ לְפַקֵּס 03-8004455
וְמִי שֶׁפֶתַר אֶת הַחִידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֶלּוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת לְגִלְיוֹן הַקּוֹדֵם

מִי זָכָה לְהַנְצִל מ'עֲדַת קִרְח' בְּזָכוֹת אֲשֶׁתּוֹ הַצְדִּיקָה וְהַחֲכָמָה?

• אִוֵּן בֶּן פִּלְת

מִיֵּהוּ ה'אֲמוֹרָא' שֶׁשָּׁמַע אֶת קִרְיָאוֹת קִרְח מִמְּזַמְמָקֵי הָאֲדָמָה: "מִשָּׁה אָמַת וְתוֹרְתוֹ אָמַת וְאֵנוּ
בְּדָאִים"?

• רַבָּה בַר בַּר הַנָּא

הֵיכַן נִמְצָא הַמְּקַל שֶׁל אֶהְרֹן – שֶׁפָּרַח וְגִדֵּל שְׁקָדִים?

• הַמְּלָךְ יֵאֱשָׁהוּ גְּנָזוֹ עִם הָאֲרוֹן וְעוֹד הַפְּצִי קִדְשׁ

הַפּוֹתְרִים: שִׁימִי ג. | אֲבִיגְדוֹר ה. | רוֹתִי א. | רִיקִי ד. | זִיוָה ק.

מַעֲוֹנִינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֶלּוֹן הַבֵּא לזְכוֹת יִקְרַכְכֶם?
צַרוּ אִיתְנוּ קֶשֶׁר בְּמַיִל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֶלּוֹן אֲצַלְכֶם?

שַׁלְּחוּ בַקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התורמות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמ"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ